

ע"פ 33570/12/13 - צבי דרדיקמן, המערער נגד מדינת ישראל, המשיבה

ע"פ 33570-12-13
04 מאי 2014

בית המשפט המחוזי ירושלים
לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

בעניין: צבי דרדיקמן

המערער

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

פסק דין

ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים (כב' השופט פאול שטרק) מיום 26.11.13 בת"פ 8140/12, לפיו הורשע המערער בעבירה על סעיף 5(ה)(1) לחוק עזר לירושלים (העמדת רכב וחנייתו), תשכ"א - 1960 (להלן: "חוק העזר"), ונגזר עליו תשלום קנס בסך 360 ₪.

ההליכים בבית המשפט קמא:

1. למערער ניתנה הודעת קנס מסוג ברירת משפט. המערער ביקש להישפט ולפיכך הוגש נגדו כתב אישום, לפיו ביום 31.5.12 (צ"ל 3.6.12 ר.פ.פ.) בשעה 16:34 החנה את רכבו ברחוב תפארת ירושלים, באופן שיש בו כדי להפריע או לעכב את התנועה.

2. בדיונים שהתקיימו בבית המשפט קמא, אישר המערער כי החנה את רכבו במקום ובזמן הנקובים בכתב האישום, אך טען כי מדובר בחנייה בסמיכות לחניון הרובע היהודי בעיר העתיקה בירושלים (להלן: "החניון"), לאחר שלא ניתן לו אישור להיכנס לחניון, ובמקום שלא הפריע למהלך הרגיל של התנועה.

לדברי המערער, הוא תושב הרובע היהודי מזה 35 שנה, ונוהג, כמו יתר תושבי הרובע, לחנות בחניון, שהוא מקום החניה היחיד הקרוב לבתייהם. מספר ימים לפני האירוע החליטה החברה לשיקום ופיתוח הרובע (להלן: "החברה"), המפעילה את החניון, לשנות את תעריף החניה במקום, וזאת על דעת עצמה וללא קבלת אישור התושבים. ההודעה על כך נמסרה לתושבים ביום שישי, ומאחר שהתושבים לא הצליחו להגיש באותו יום תביעה לצו מניעה, לא הוסדר הנושא גם ביום ראשון, הוא יום האירוע. במועד האירוע חזר המערער לביתו ממקום העבודה שלו, וכאשר הגיע לחניון, התברר לו כי מאחר שלא שילם לחברה את הסכום שדרשה, הוא מנוע מלהכנס לחניון. בהיעדר מקום חניה אחר, העמיד המערער את רכבו בסמוך לכניסה לחניון, באופן שאינו מפריע לאחרים לנסוע או להיכנס לחניון, והמתין לראות מה יעשה. בינתיים הגיעו רכבים של תושבים אחרים, שגם מהם נמנעה הכניסה לחניון, הם עמדו מאחוריו וכך נחסם הכביש. במצב

כזה, הוא לא היה יכול להזיז את רכבו גם אילו רצה בכך. הוא יצא מרכבו, כמו תושבים אחרים, והם ניסו להסביר לשוטרים שיאשרו להם להיכנס לחניון שכן למחרת אמור להתקיים דיון בבית המשפט בו בוודאי תפתר הבעיה. לבסוף אפשרו להם לחנות בחניון הר ציון, הרכבים שהיו מאחוריו זזו, והוא עזב את המקום. למחרת אכן התקיים דיון והעניין הוסדר.

במהלך הדיונים הציג המערער לבית המשפט קמא תמונה שצילם ובה נראה רכבו עומד סמוך לכניסה לחניון (נ/2), ומסמכים שהועברו בדוא"ל בין תושבי הרובע בנוגע לחניה בחניון (נ/1).

3. בבית המשפט קמא העיד מטעם המאשימה הפקח יהונתן בנעמו שרשם את הדו"ח. הוגשו הערות הפקח שנרשמו בעת האירוע (ת/1) - **"סגור, חונה על נתיב נסיעה, גורם הפרעה באופן מכוון לתנועה. יצוין כי מדובר בהפגנה לא חוקית ולא מאושרת של תושבי הרובע"**. לדברי העד, במקום התקיימה הפגנה לא מאושרת. משתתפי ההפגנה אמרו שאם החניון לא ייפתח, הם יחסמו את כל הכביש, עמדו עם כלי הרכב על הכביש וחסמו אותו.

העד הפנה את בית המשפט קמא לסרטונים שצילמו תושבי הרובע במהלך האירוע, אשר הועלו לאתר youtube (להלן: **"הסרטון"**).

הנאשם אישר את דברי העד.

4. בהכרעת הדין הדגיש בית המשפט קמא כי הוא אינו הגורם השיפוטי היכול להכריע במחלוקת שבין התושבים לחברה, כאשר השאלה היחידה העומדת על הפרק היא האם המערער החנה את רכבו במצב המפריע לתנועה.

בית המשפט קמא התייחס לסייגים לאחריות פלילית, וקבע כי בנסיבות האירוע לא עומד למערער כל סייג.

בית המשפט קמא קבע כי אף אם צדקו התושבים בטענותיהם כלפי החברה, הרי שאין הדבר משנה את חובתם לשמור על הסדר והחוק ולשאת בתוצאות הפרת החוק. ביחס לסרטון שהוצג, קבע בית המשפט קמא כי נוצרה הפרעה חמורה לתנועה שהחלה לאחר שהמערער זנח את רכבו בשער הכניסה לחניון.

לפיכך הרשיע בית המשפט קמא את המערער במיוחס לו.

5. בגזר הדין, שניתן באותו יום, עמד בית המשפט קמא על מצב החניה של רכב המערער, וקבע כי: **"ניתן להתרשם כי הוא נמצא במצב אלכסון למחסומים אשר חסמו כניסה לחניון כאשר היה מקום בצד שמאל של רכב הנאשם לאפשר לכלי רכב להיכנס לחניון במידה שמפעילי החניון היו מסכימים לכך. כמו כן, הנאשם היה הרכב הראשון צמוד למחסומים והפקק שנוצר הינו כתוצאה מיתר התושבים שהגיעו למקום והפגינו מורת רוחם ביחס למצב שנוצר"**. בית המשפט קמא קבע כי אין לחייב את המערער בעקבות התנהגות אחרים, אך אין בכך כדי לפתור את המערער מאחריות לכך שלבסוף נחסמה הדרך לכיוון הכותל המערבי. כן נאמר שהמערער פעל בהפגנותיו אך גם נקט בדוח שיח וכשהוצע לו פתרון אחר הוא עזב את המקום.

בית המשפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם יהיה קנס שבין 250 ₪ (כסכום הקנס המקורי) ועד 1,000 ₪, ולאור הנסיבות היחודיות והחד פעמיות של המקרה, והמטרה לעצם ביצוע העבירה, נקבע העונש בקנס בסך 360 ₪.

הודעת הערעור

6. בהודעת הערעור חזר המערער על עיקרי טענותיו.

לדבריו, החברה ידעה שחסימת הכניסה לחניון תגרום לפקק תנועה, שיימשך מאזור ממילא עד לכותל, ולכן אסור היה לה לעשות כן.

המערער הדגיש שלא הפגין במקום, אלא לאט לאט הצטברו במקום תושבים ונוצר פקק. הוא הגיע ראשון, ראה שלא נותנים להיכנס, ועמד בצד בלי להפריע. לא היה לו לאן לנסוע ולכן עמד בצד. הדגיש כי בסרטון ניתן לראות כי התנועה ממשיכה לזרום בעוד רכבו חונה בצד. בהמשך הצטברו רכבים.

7. בתגובה טען ב"כ המשיבה שרכבו של המערער, שאין מחלוקת על כך שעמד במקום שאסור לו לעמוד, יצר את האירוע כולו, וכדבריו: **"הוא הפיל את האבן הדומיננטית הראשונה"**. מעשיו של המערער נתנו את הרעיון לתושבים שהגיעו אחריו, וכך נוצר האירוע.

דין

8. דין הערעור להתקבל, מן הטעמים הבאים:

א. סעיף 5(ה)(1) לחוק העזר, בו הורשע המערער, קובע כדלהלן:

"(ה) לא יעמיד אדם ולא יחנה, ולא ירשה לאחר להעמיד או להחנות רכב, באופן

(1) שיש בו כדי להפריע או לעכב את התנועה".

לשון הסעיף אינה דורשת הוכחת הפרעה לתנועה בפועל, אלא די להוכיח כי באופן העמדת הרכב היה כדי להפריע.

מטרת הסעיף היא למנוע מצב בו נגרמת הפרעה לתנועה, בשל נהגים המעמידים את רכבם בניגוד לחוק.

בעפ"א (ב"ש) 14173-04-11 יעקב גולן נ' עיריית באר שבע, 15.6.11 [פורסם בנבו], בחן בית המשפט המחוזי את סעיף 6(ג)(1) לחוק העזר לבאר שבע (העמדת רכב וחנייתו), תשנ"א-1991, המקביל לסעיף 5(ה)(1) דנן, וקבע כי לא כל חנייה בצד הדרך מהווה בהכרח הפרעה לתנועה, אלא יש לבדוק כל מקרה לפי נסיבותיו.

סעיף 5 הנ"ל דומה בנוסחו גם ללשון תקנה 71(1) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, הקובעת כי: **"לא יעצור אדם רכב, לא יעמידו, לא יחנה ולא ישאירנו עומד באופן - (1) שיש בו כדי להפריע או לעכב את התנועה"**. בת"ת (י-ם) 5338/01 מדינת ישראל נ' מלבין דרור, 20.6.01 [פורסם בנבו], בו קבע בית המשפט לגבי תקנה 71(1) כי יש

לפרש את לשון התקנה בצמצום, והיא תחול על אותם מקרים בהם: "ההפרעה והעיכוב ברורים עד כדי כך שכל אזרח סביר יוכל להבין זאת בעצמו".

ב. אין חולק על כך שבמקום בו העמיד המערער את רכבו לא חסם הרכב בפועל את הכביש או את הכניסה לחניון, כפי שקבע גם בית המשפט קמא בגזר דינו.

ניתן היה גם להתרשם מהתמונות כי רכבו של המערער אינו חוסם את התנועה, הוא מאפשר כניסה חופשית לחניון (כאשר החניון פתוח) וכלל אינו מפריע לתנועה בכביש, שכן הוא חונה בצד.

למעשה אין מחלוקת על כך שהכביש נחסם בשל כלי רכב אחרים שעמדו במקום ומנעו מעבר בכביש ולא בשל רכבו של המערער שלא חסם כלל את התנועה.

ג. מקריאת פסק דינו של בית המשפט קמא ניתן להתרשם כי בית המשפט הרשיע את המערער בשל כך שלדעתו השתתף המערער בהפגנה לא חוקית, שכתוצאה ממנה נחסם הכביש.

אולם, כאמור, הכביש נחסם בשל כלי רכב אחרים שעצרו במקום באותה הפגנה מאולתרת ולא בשל רכבו של המערער, שהרי המערער לא העמיד את רכבו באופן שיש בו כדי להפריע לתנועה, כנדרש לצורך ההרשעה בעבירה לפי חוק העזר.

כתב האישום שהוגש אינו מייחס למערער השתתפות בהפגנה לא חוקית, ועבירה זו, אם נעברה על ידי המערער, איננה רלוונטית לשאלה אם רכבו של המערער הפריע לתנועה אם לאו.

9. לאור האמור לעיל אני מזכה את המערער מהעבירה בה הורשע.

המזכירות תשלח לצדדים העתק פסק הדין.

ניתן היום, ד' אייר תשע"ד, 04 מאי 2014, בהעדר הצדדים.